

νεῖς ἦτο συγκεχωρημένον νὰ τὰ ἔχωσι, καὶ νὰ φυσῶσι
 μὲ τὸν σιδηροῦν σωλῆνα εἰς αὐτά. Ἐκτοτε δὲ ἡ ὑε-
 λοποιΐα ἀνήχθη εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασε τὴν σήμερον
 τελειότητα καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην.

ΦΥΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ.

Τὸ γάλα τοῦτο ἐκβαίνει ἀπὸ δένδρον τι καλούμενον
 δένδρον ἀγελάδος, εὕρισκόμενον πλησίον τοῦ Μα-
 ρακάϋ, οὐ μακρὰν τῆς Καρακάς, εἰς τὸ βορειοανατολι-
 κὸν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ὁ περίφημος περιηγητῆς τῆς
 Πρωσσίας Χουμβόλδοτος λέγει ὅτι ἔχει τὰς αὐτὰς φυ-
 σικὰς ιδιότητας καὶ τὴν γεῦσιν τοῦ γάλακτος τῆς δα-
 μάλεως· πλὴν εἶναι ὀλίγον τι πυκνότερον μόνον. Πί-
 νεται δὲ τὸ γάλα τοῦτο, καὶ χρησιμεύει ἀπαραλλάκτως
 ὡς καὶ τὸ γάλα τῶν ζώων. Αἱ χημικαὶ αὐτοῦ ιδιότητες
 ὁμῶς διαφέρουσιν.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Κυρίαν. * * *

Σμύρνη, τῆ 18 Ἰαν.—1841

Τὰς τῆς νέας μας Ἑλλάδος νεανίδας θεωρῶν,
 Σ' τῶν ἀρχαίων νὰ ἐμβαίνουν Ἑλληνίδων τὸν χορὸν,
 Καὶ ἐφάμιλλοι νὰ ἦναι προσπαθούσας μὲ ἐκείνας

Τὰς Σαπφούς καὶ τὰς Κορίννας,

Χαίρω ὅλος καὶ τὸ βλέμμα ἀνατείνων σ' οὐρανὸν,
 Ἐκφωνῶ τῆς ἐποχῆς μου μακαρίζων τὸν καιρὸν·

”Ἡ Ἑλλάς ἡ νεωτέρα

Δὲν θὰ μείνη κατωτέρα

Τῆς ἀρχαίας . . . Κί ὡς τὸ πρῶτον

Θὲ νὰ ἔχη νεανίδας

Ἐπαξίας Ἑλληνίδας

Τῆς Παιδείας καὶ τῶν φώτων.”

Ναί, Θεοῦ εἶν' εὐδοκία
 Σ' τὸ ταλαίπωρόν μας γένος,
 Καὶ τὰ φῶτα κ' ἡ παιδεία
 Ν' ἀναλάβουν πάλιν μένος·
 Καὶ νέκταρ εἰς τὸ στῆθος τοῦ τὸ ἤδη παγωμένου
 Νὰ ἐκχυθῆ καὶ νὰ φανῆ ὡς πάλαι φημισμένον.

Ναί, Θεοῦ εἶν' εὐδοκία
 Καὶ ἡ Σμύρνη τῆς Ἑλλάδος νὰ καυχᾶται ἡ λυχνία.
 Αὐτὴ ἦτις παλαιόθεν σ' τοὺς αἰῶνας ἐκαυχῆθη
 Ὅτι ἀπὸ τὰ λαμπρά της μᾶς παρήγαγε τὰ στήθη
 Τοὺς Ὀμήρους, τοὺς Κοῖντους καὶ ἀρχαίους τόσους
 Νόας εὐφρεῖς, μεγάλους. (ἄλλους
 Αὐτὴ, ἦτις τελευταῖον ἐκαυχῆθη οἱ ἐκεῖνον
 Τὸν σοφὸν της μέγαν ἄνδρα, τὸ νῦν κλέος τῶν Ἑλλήνων,
 Ναί Θεοῦ εἶν' εὐδοκία
 Τοῦ νὰ λάβῃ τὰ πρωτεῖα.
 Καὶ αὐτὴν' ἀναφανῆ
 Ὅτι εἶναι ἰκανὴ
 Νὰ γεννήσῃ ἐπαξίας
 Τοῦ αἰῶνος Ποιητρίας.

Ναί, Θεοῦ εἶν' εὐδοκία
 Νὰ ἀναδειχθῆς σὺ πρώτη ὡς ἐκ τῶν τοιούτων μία . . .
 Τοῦ Ἀκριβοῦ σου ἀδελφοῦ διαλέξασα τὰ ἴχνη
 Ὁ δρόμος ὃν περιπατεῖς Ποιήτρια σὲ δείχνει
 πῶς θὰ φανῆς . . .
 πῶς θὰ γενῆς . . .
 Κ' ἰδοὺ πλέον ἡ Πρόνοια σ' τῆς βίβλου τὰς σελίδας
 Σὲ ἔγραψε περίφημον μίσα σ' τὰς Ἑλληνίδας.

Ναί, Θεοῦ εἶν' εὐδοκία. . .
 Εἶσαι Ποιήτρια . . . φανοῦ . . . μὴ κρύπτεσαι Κυρία·
 Ποιήτριαν ! σ' ἐγέννησεν ἡ μήτηρ σου Σμύρναία
 Ποιήτριαν ! σ' ὁμολογεῖ τὸ ἦθος σου ὦ νία

Ποιήτριαν ! σὲ ἔπλασεν ἔξ οὐρανῶν ἢ φύσις,
 Ποιήτριαν ! σ' ἐγνώρισεν ὁ κόσμος κ' ὁ Λαμπίσσης,
 Τὰς ὑψηλὰς καὶ φυσικὰς ἰδέας σου ἰδόντες,
 σ' τὸν τύπον ἀναγνόντες ! . . .

Καὶ ὡς τοιαύτην τις τολμᾷ ἀθάνα σ' τὴν σπουδὴν σου
 Νὰ σὲ προσφέρῃ πρέπουσαν τοῦ ζήλου ἀπαρχὴν σου,
 Κάλαμον τῆς Ποιήσεως - - Καὶ ἂν τὸ εἰμαρμένον
 Σοὶ ἀναδείξῃ πρῶϊμα τὸ διὰ σὲ γραμμένον,
 Ὡς νέα ἄλλη' τος Σαπρῶ πάλιν ἐνθουσιῶσα,
 Κί ὡς ἀετὸς ὑψιπετῆς σ' τὰ σύννεφα πετῶσα,
 Στὸ ἐνστικτόν σου, δέομαι, τὸν κάλαμόν μου βάφε
 Κί ἀθάνατα ποιήματα διὰ γυναῖκας γράφε.
 (Εἶπετο παίγνιον καλάμου) ὁ εὐχέτης
 τῆς Προόδου σου
 Ζ. Δ. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Ἐρὸς τὸν Κύριον Ζαχαρίαν Δ. Λαμπίσσην.
 Οἴκαδε.

Ἐλλόγιμε Κύριε !

Δὲν ἔλαβα τὴν εὐτυχίαν νὰ σὲ γνωρίσω προσωπικῶς καὶ νὰ φιλιωθῶμεν, ἀλλ' ἤκουσα νὰ λέγουν τὸ ὄνομά σου, καὶ ἡ προχθεσινὴ σου μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ποῖος εἶσαι, καὶ νὰ συνδέσῃ νοερὰν γνωριμίαν μεταξύ μας διὰ τῶν πολὺ ὑποχρεωτικῶν καὶ ἀνελπίστων λόγων σου.

Εἶσαι τόσο καλὸς ὥστ' ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσῃς ἂν σὲ κάμω μερικὰς παρατηρήσεις, καὶ ἂν σ' ἐβγάλω ἀπὸ τὴν ἀπάτην διὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβες ἰδίαν περὶ ἐμοῦ. Ὅχι Κύριε ! δὲν εἶμαι καθὼς μὲ νομίζεις καὶ παραπολὺ ἀναπτέρωθη ἢ φαντασία σου. Οἱ λόγοι σου εἶναι τερπνοὶ ὡς ποθητὴ ἐλπίς ἣτις πλησιάζει εἰς τὸ πέρας τῆς, ἢ ὡς τὸ γλυκὺ νανάρισμα εἰς τὰς ἀκοὰς